

Arrest

**nr. 145 503 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 december 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en van de beslissing van 13 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk (...) 1958, (...) 1956 en (...) 1992.

Op 9 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De eerste verzoekende partij verkrijgt een arbeidskaart B voor de periode van 29 juli 2010 tot en met 28 juli 2011.

Op 30 augustus 2010 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet. De verlenging van de verblijfstitel wordt gekoppeld aan bepaalde voorwaarden, waaronder het beschikken over een arbeidskaart B.

Op 23 maart 2011 wordt de arbeidskaart B van de eerste verzoekende partij ingetrokken.

Het beroep tegen de beslissing tot intrekking van de arbeidskaart B wordt op 25 mei 2011 verworpen.

Op 20 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf dd.20.06.2011, ingediend op 29.06.2011 bij de burgemeester van 1210 SINT-JOOST-TEN-NODE door I., A. (...) geboren te Hasanbeg op (...) + echtgenote en kind, allen: onderdaan van Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.), verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene werd naar aanleiding van zijn vorige regularisatieaanvraag dd.09/12/2009 gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Deze machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (...) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS 14/10/2009).

De arbeidskaart B (...) van betrokkene werd ingetrokken op 23/03/2011 door het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Directie Werkgelegenheidsbeleid en Meerwaardeneconomie, Cel Arbeidskaarten. Deze beslissing werd in beroep bevestigd op 25/05/2011.

Betrokkene stelt dat de beslissing tot intrekking van de arbeidskaart B en de daaruitvolgende intrekking van zijn tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten berust op een misverstand en dat hij zich van geen kwaad bewust was toen hij als zelfstandige vennoot actief werd in de onderneming (zonder te beschikken over een geldige beroepskaart). Nochtans werd bij de machtiging tot een tijdelijk verblijf (zie onze instructies dd.30/08/2010) door onze diensten duidelijk als voorwaarde gesteld dat betrokkene onder meer verder over een geldige arbeidskaart diende te beschikken. Betrokkene was dus wel degelijk op de hoogte dat zijn machtiging tot verblijf gekoppeld was aan de duur van de bekomen arbeidskaart B.

Het feit dat betrokkenen sinds 2006 (respectievelijk 2007) in België verblijven en bepaalde sociale bindingen hebben met ons land, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. De aangehaalde elementen kwamen reeds aan bod bij de vorige regularisatieaanvraag dd.09/12/2009, maar zijn op zich onvoldoende om een nieuwe regularisatie te rechtvaardigen. Betrokkene wist dat de machtiging tot tijdelijk verblijf die werd toegestaan op 30.08.2010 beperkt was tot de duur van de arbeidskaart B afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS 14/10/2009). Daarvoor was het verblijf van meneer slechts voorlopig toegestaan in het kader van de asielpprocedure (ingediende asielaanvraag dd. 06/12/2006) die negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05.05.2008. De duur van de asielpprocedure was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de aard van de sociale bindingen en het schoolgaan van het kind betreft, worden geen bewijzen geleverd bij de huidige aanvraag. Er worden geen nieuwe humanitaire elementen aangehaald die een nieuwe machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen.

Wat de aangehaalde werkbereidheid en economische motieven betreft, dient gewezen te worden op het feit dat betrokkene geen nieuwe geldige arbeidskaart B voorlegt en aldus niet over de vereiste vergunning beschikt om in België te werken.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

Gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend.”

Eveneens op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Zij betogen:

“EN CE QUE la partie adverse estime que le fait que la partie requérante réside en Belgique depuis l'année 2006 et qu'elle ait établi des attaches sociales sur le territoire, ne peuvent raisonnablement justifier une régularisation de séjour. Que l'ensemble de ces éléments ont été invoqués dans le cadre de la précédente demande de régularisation de la partie requérante et ne suffisent pas à justifier une nouvelle régularisation. Enfin, elle souligne que Monsieur A.I. (...) était au courant que l'octroi d'un titre séjour temporaire dans son chef était lié à l'obtention d'un permis de travail.

ALORS QUE ces éléments sont, au contraire, de nature à justifier la régularisation de la partie requérante.

Que la partie requérante répond effectivement aux conditions 2.8B de l'instruction ministérielle du 19 juillet 2009, même si cette instruction a été annulée par le Conseil d'Etat et conformément à des règles et des principes et conditions que le Secrétaire d'Etat avait lui-même énoncés.

Qu'en effet, le Secrétaire d'Etat sur base de son pouvoir discrétionnaire prévoit la régularisation des personnes qui préalablement à leur demande de régularisation, ont eu un séjour ininterrompu en Belgique depuis le 31 mars 2007, qui peuvent prouver leur ancrage local durable en Belgique et produire un contrat de travail et peuvent obtenir un permis de travail.

Que la partie adverse le reconnaît dans la mesure où elle observe que la partie requérante est présente sur le territoire belge depuis l'année 2006 et qu'elle y a établi des attaches sociales.

Que l'ancrage durable de la partie requérante est établi dès lors qu'il été reconnu par la décision du 30 août 2010 (annexe).

Que la partie adverse ne remet pas en cause l'intégration de la partie requérante et les attaches sociales qu'elle a développées sur le territoire et omet de justifier au regard de l'article 8, qui protège cette intégration, pourquoi il ne doit pas être tenu compte de celle-ci.

Que la partie adverse ne pouvait par conséquent, tout en reconnaissant l'intégration et la longueur du séjour de la partie requérante estimer qu'ils ne suffisaient pas à justifier l'octroi d'un titre de séjour illimité dans son chef.

(...)

EN CE QUE la partie adverse précise concernant les attaches sociales de la partie requérante et la scolarité de M.I. (...) que ces éléments n'étant pas été prouvés dans la présente demande de régularisation, ils ne constituent pas des nouveaux éléments humanitaires permettant de justifier une nouvelle régularisation.

ALORS QUE contrairement à ce que soutient la partie adverse ces éléments ont été invoqués et même attestés par des éléments probants à l'appui la demande de régularisation sur base de l'article 9 bis et des instructions de juillet 2009, introduite par la partie requérante du 20 juin 2011.

Que la partie adverse le reconnaît dès lors qu'elle affirme dans la décision attaquée que le fait que la partie requérante réside en Belgique depuis 2006 et qu'elle y ait établit des attaches sociales ne peuvent suffire à justifier une régularisation.

Que l'acte attaqué comporte dès lors une motivation contradictoire et déficiente dans la mesure où d'une part il estime que les attaches sociales de la partie requérante sont établies mais ne suffisent pas justifier sa régularisation et, d'autre part que ces mêmes attaches sociales (y compris la scolarité de M. (...)) n'ont pas été produites à l'appui de ladite demande et ne permettent donc pas de justifier une nouvelle régularisation.

Que ce faisant l'Office des Etrangers a commis une erreur manifeste d'appréciation.

Que l'acte attaqué comporte une motivation inadéquate ;

Que la partie adverse viole donc les dispositions visées au moyen en telle sorte que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu »

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers stellen in essentie dat ze voldoen aan criterium 2.8.B van de instructie.

De verwerende partij heeft de eer te herhalen dat verzoeker diende te voldoen aan de voorwaarde van het voorleggen van een geldige arbeidskaart B, wat hij in casu niet bleek te doen, wat evenmin betwist wordt. Verder kunnen verzoekers zich niet meer beroepen op de instructie van 19 juli 2009 aangezien deze vernietigd werd door de raad van State en niet meer wordt toegepast (zie uiteenzetting supra).

Het vierde middel is niet ernstig.”

2.3. De verzoekende partijen bekritisieren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voeren aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om de verzoekende partijen te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen aan dat zij menen dat de elementen van integratie, zoals de opgebouwde sociale banden, en lang verblijf die zij in hun aanvraag aanvoerden en die door de verwerende partij niet worden betwist, een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, terwijl de verwerende partij slechts stelt dat deze onvoldoende zijn om een nieuwe regularisatie te rechtvaardigen, ondanks het feit dat deze elementen werden aangevoerd en zelfs met stukken onderbouwd in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 juni 2011. Zij menen dat de verwerende partij zichzelf

tegenspreekt door enerzijds te erkennen dat er sprake is van langdurig verblijf en sociale banden en dit niet te betwisten maar ze onvoldoende te achten voor regularisatie, en anderzijds te stellen dat deze gegevens niet werden voorgelegd in het kader van huidige aanvraag en dus niet een nieuwe regularisatie rechtvaardigen. Zij voeren aan dat er sprake is van een gebrekkige motivering.

De eerste bestreden beslissing vermeldt hierover het volgende: *“Het feit dat betrokkenen sinds 2006 (respectievelijk 2007) in België verblijven en bepaalde sociale bindingen hebben met ons land, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. De aangehaalde elementen kwamen reeds aan bod bij de vorige regularisatieaanvraag dd.09/12/2009, maar zijn op zich onvoldoende om een nieuwe regularisatie te rechtvaardigen. Betrokkene wist dat de machtiging tot tijdelijk verblijf die werd toegestaan op 30.08.2010 beperkt was tot de duur van de arbeidskaart B afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS 14/10/2009). Daarvoor was het verblijf van meneer slechts voorlopig toegestaan in het kader van de asielprocedure (ingediende asielaanvraag dd. 06/12/2006) die negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05.05.2008. De duur van de asielprocedure was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.*

Wat de aard van de sociale bindingen en het schoolgaan van het kind betreft, worden geen bewijzen geleverd bij de huidige aanvraag. Er worden geen nieuwe humanitaire elementen aangehaald die een nieuwe machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen.”

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op de instructies van 19 juli 2009 nu deze werden vernietigd, meent de Raad dat de verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing tegenstrijdig is, nu de verwerende partij enerzijds verwijst naar de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (namelijk de aanvraag van 9 december 2009 die aanleiding gaf tot een tijdelijke machtiging tot verblijf op voorwaarde dat onder meer beschikt werd over een arbeidskaart B), het langdurig verblijf sinds 2006 en de sociale bindingen erkennende maar stellende dat deze onvoldoende zijn om een nieuwe regularisatie te rechtvaardigen gelet op de voorwaarde betreffende de arbeidskaart en het feit dat voordien het verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, en de verwerende partij anderzijds met betrekking tot de sociale bindingen motiveert dat er geen bewijzen worden geleverd bij de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de argumenten van de verzoekende partijen betreffende hun langdurig verblijf in België sedert 2006-2007 en sociale bindingen in België niet betwist, doch stelt ze niet te kunnen aanvaarden wegens gebrek aan bewijs.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Door in casu de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen inzake het langdurig verblijf in het Rijk niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat dit element onvoldoende is om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de machtiging tot tijdelijk verblijf slechts werd toegestaan voor een beperkte duur – namelijk zolang er sprake is van een geldige arbeidskaart B – en voor de duur van de asielprocedure, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds op legale wijze in het Rijk dient te hebben verbleven. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen. De opmerkingen van de verwerende partij in de nota doen geen afbreuk aan het voorgaande.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen en overige middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing van 13 december 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, duidelijk is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de beide beslissingen blijkt, wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 13 december 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing van 13 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN